Francis Jammes

Szeretem Clara d'Ellébeuse-t

Szeretem Clara d'Ellébeuse-t, a messze,
a hajdani intézeti leányt,
azt, aki nyáron, hársak alatt, este
egy képesújságot forgatva járt.

Csak őt szeretem én. Fehér nyaka
a szívemen még kékesen világít.
Hová tűnt? Az a boldogság hova?
Behajoltak az ablakán az ágak.

Hogy is lehetne már halott? Nem értem –
vagy mind a ketten meghaltunk vajon?
Egy régi koraősz hideg szelében
lehullt levelek a nagy udvaron.

Látod-e még a pávatollakat,
a kagylók mellett, nagy vázába téve?
S emlékszel-e még a hajótörésre?
S az Újvilágra? Az volt, az a pad.

Jőjj hát, jőjj, szívem, Clara d'Ellébeuse,
ha létezel még, jőjj szeretni. Várlak.
Az öreg kertben öreg tulipánok.
De meztelen jőjj, Clara d'Ellébeuse.

Vas István

Szerettem Ancsám, édesem

Szerettem Ancsám, aki elment messze,
a kis nyíregyházi leányt,
azt, aki a virágos kertben este
szirommal ajka közt sétálva járt.

Csak őt szeretem én. Fehér nyaka
a szívemen még kékesen világít.
Hová tűnt? Az a boldogság hova?
S hova ő, aki meztelenül állt itt?

Hogy is lehetne csak emlék? Nem értem –
vagy mind a ketten emlékek vagyunk?
Egy régi koraősz hideg szelében
lehullt levéllel teli udvarunk.

Látod-e még a kis fehér ruhát?
S ahogy forogtál a balettcipőben?
Erős voltál, de mellettem erőtlen.
Okos voltam, de melletted butább.

Jöjj hát, jöjj, szívem csókra éhesen,
ha létezel még, jöjj szeretni. Várlak.
Jöjj a kertünkbe hervadó virágnak,
de meztelen jöjj, Ancsám, édesem.

Nógrádi Gábor

Francis Jammes

J'aime dans le temps…

J'aime dans le temps Clara d'Ellébeuse,
l'écolière des anciens pensionnats,
qui allait, les soirs chauds, sous les tilleuls
lire les magazines d'autrefois.

Je n'aime qu'elle, et je sens sur mon cœur
la lumière bleue de sa gorge blanche.
Où est-elle? Où était donc ce bonheur?
Dans sa chambre claire il entrait des branches.

Elle n'est peut-être pas encore morte
– ou peut-être que nous l'étions tous les deux.
La grande cour avait des feuilles mortes
dans le vent froid des fins d'Été très vieux.

Te souviens-tu de ces plumes de paon,
dans un grand vase, auprès de coquillages?...
on apprenait qu'on avait fait naufrage,
on appelait Terre-Neuve: le Banc.

Viens, viens, ma chère Clara d'Ellébeuse:
aimons-nous encore si tu existes.
Le vieux jardin a de vieilles tulipes.
Viens toute nue, ô Clara d'Ellébeuse.